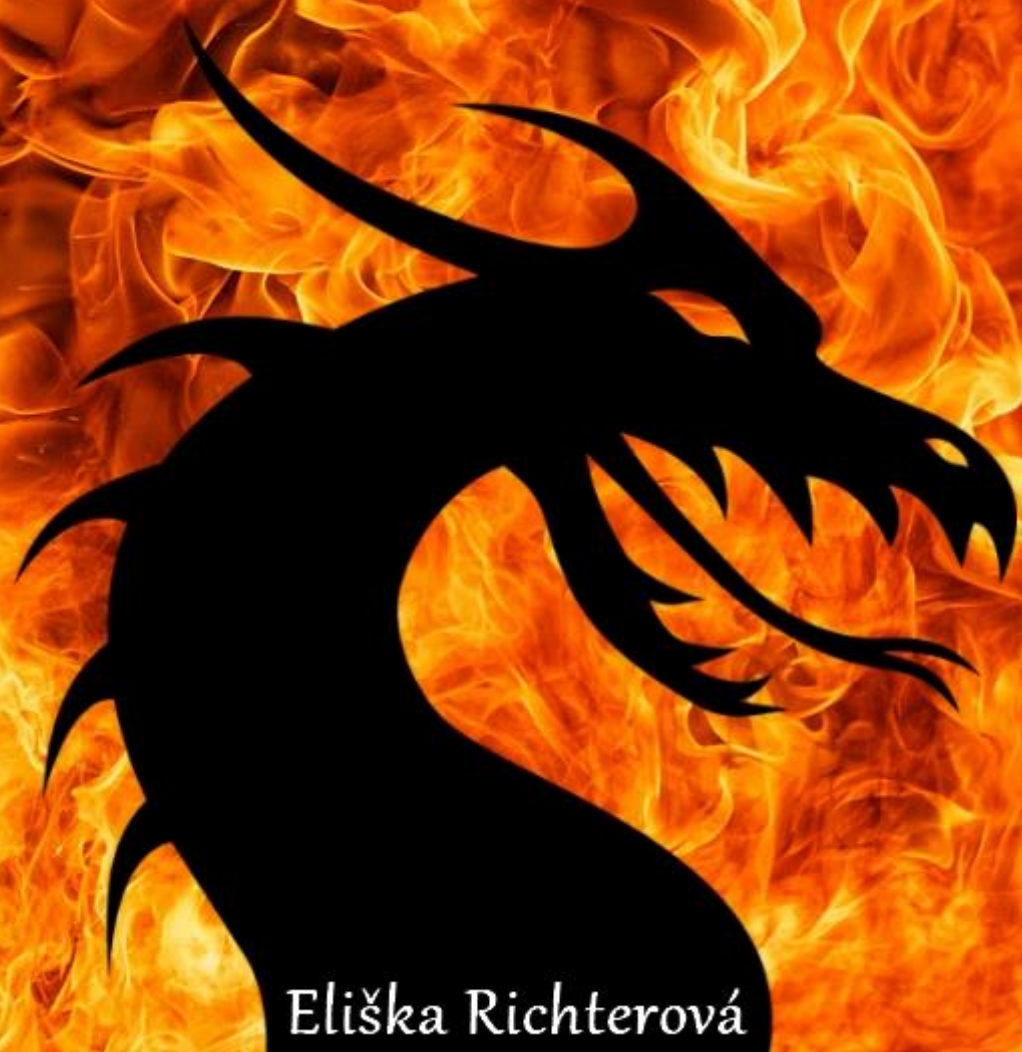

Dívka v ohni
Dračí princezna

Eliška Richterová

Eliška Richterová

DÍVKA V OHNI

Dračí princezna

VĚNOVÁNÍ

Moc děkuji všem beta-readerům, které jsem neustále otravovala s prosbami o kritiku na finální verzi Dračí princezny. Bez vás bych tento příběh nejspíš nedopsala.

PROLOG

Jednoho dne se narodí mocný potomek. Bude zvláštní, jak svým vzhledem, tak svými schopnostmi.

Ale v našem světě bude v nebezpečí. Musí být za každou cenu udržen naživu. Jeho záchrana bude stát mnoho, ale nesmíme to vzdát.

Musí se určit strážce, který s ním bude putovat životem v cizím světě. Nebude nijak zasahovat, dokud potomek nedosáhne potřebného věku. Strážce má za úkol chránit, ne ovlivňovat. Má za úkol přivést potomka zpět k nám, až nadejde ten správný čas.

Ochrana toho dítěte nás bude stát mnoho životů, ale on na oplátku zachrání naši rasu. To je jeho osudem...

„Damiane,“ zašeptala rudovlasá žena do ticha svému muži, který držel malé dítě v náručí. Žena nervózně přešlápla z jedné nohy na druhou a jen stěží potlačovala blížící se pláč.

„Ano, zlato?“ vzhlédl k ní smutnými očima její milý.

„Třeba to není ona, třeba děláme velkou chybu,“ špitla s nadějí v hlase a očima prosila o manželovo potvrzení.

„Trisho,“ oslovil ji Damian nesmlouvavým, ale lítostivým hlasem. Chytil dítě do jedné ruky a druhou objal svoji ženu. „Sama dobře víš, že tohle je pro ni to nejlepší, pro nás všechny.“ Na poslední slova kladl velký důraz. Potřeboval, aby to jeho žena pochopila, aby věřila, že dělají správnou věc.

Chvíli se dívali na usmívající se dítě a v tichosti se s ním loučili. Ty velké šťastné oči, barvou připomínající pomněnky, které jí tolik dodávaly na kráse, ty si budou pamatovat navždy.

„Na, vezmi si ji,“ řekl Damian a podal Trishe malý uzlíček, ve kterém byla holčička zabalená.

„Je to hodná rodina, vždyť to víš,“ pokračoval Damian, zatímco něco psal na papír.

„Už je čas,“ oznámil, když přeložil papír. Upravil si gumičku na svých blondatých vlasech, které měl právě svázané do culíku, potom si vzal zpět malé dítě a pronesl láskyplným hlasem: „Budeš nám chybět, Tenesie.“ Letmo ji políbil na čelo a, na dlouhou dobu naposledy, se jí zahleděl do modrých očí.

„Pa, broučku, a neboj, opět se setkáme,“ zašeptala Trisha a pohladila stále se usmívající děťátko po kratičkých vlasech.

Damian přešel blíž k venkovním dveřím jednoho z domů a položil před ně malou holčičku.

„Sbohem,“ zašeptal a zazvonil. Objal svoji manželku, která už nedokázala zadržet pláč.

Oba během okamžiku zmizeli, ale nebyli daleko. Pozorovali, jak mladá blondatá žena otevírá dveře a bere jejich dcerku do náruče. Chvíli se zmateně rozhlížela, a pak si přečetla dopis.

„Takže ty jsi Tenesie? Těší mě,“ usmála se na děvčátko. Žena se ještě několikrát rozhlédla po ulici, jestli nezahlédne rodiče dítěte, ale marně.

Zanedlouho žena i s malou holčičkou zmizela za zavřenými dveřmi, vchodové světlo zhaslo a vše pokračovalo v klidném spánku.

1. KAPITOLA

Všechny dotyky a pohlázení jsem vnímala každou buňkou těla. Jeho prsty na mých zádech za sebou zanechávaly rozžhavené cestičky, ale já chtěla víc.

Vzdychla jsem a zajela mu prsty do vlasů. Cítila jsem, že jeho všudypřítomné ruce našly cestičku k rozepínání podprsenky, ale najednou se zarazil.

„Opravdu víš, že budeme sami?“ zeptal se, když se trochu odtáhl. Hleděla jsem mu přímo do těch jeho oříškových očí, kterým se prostě nedalo lhát. Jen jsem se usmála a lehce ho políbila na rty.

„Ty mě vůbec neposloucháš, Briane,“ oznámila jsem mu lehce naštvaným tónem. „Říkala jsem ti, že naši jsou u známých. Vrátí se nejdříve zítra odpoledne.“ Očividně byl s mojí odpovědí spokojený, jelikož se opět hladově přísál na mé rty a já se znovu mohla začít věnovat cuchání Brianových krátkých blond vlasů.

Přivřela jsem oči a užívala si každičkový jeho dotyk. Projela mnou velká vlna vzrušení a já se cítila, jako bych byla v jednom ohni.

Užívala jsem si plnými doušky vše, co mi Brian mohl nabídnout, když v tom jsem zaslechla Brianův bolestivý výkřik a zprudka otevřela oči.

„Briane?“ vykřikla jsem vyděšeně, ale nebyla jsem schopná sebemenšího pohybu. Hleděla jsem do těch hnědých vyděšených očí a nevěděla, co dělat. Pane Bože, vždyť on hoří! To nemůže být pravda.

„Pomoc!“ vykřikl z čista jasna a tím mě probral z transu. Donutila jsem se odtrhnout oči od hořících vlasů a pomalu se škvařícího obličej. Vyskočila jsem na nohy a rozběhla se do koupelny pro vodu.

Jakmile jsem rozrazila dveře koupelny a shýbla se pro kbelík, samým zděšením jsem vykřikla. Mé ruce hořely. Okamžitě jsem pustila vodu z kohoutku a snažila se je uhasit, ale nešlo to.

Zvedla jsem oči k zrcadlu a při pohledu na svůj odraz se mi v krku rodil nový výkřik.

Kolem celé mé hlavy byl oheň, ale brzy jsem si uvědomila, že jsem vlastně ani já sama nehořela, to jen všude kolem mě byly plameny, které okamžitě přeskakovaly i na okolní nábytek.

Hned, jak odezněl prvotní šok, jsem si uvědomila, že mě to vůbec nepálí, ale i přesto jsem popadla ručník a snažila se oheň uhasit.

Stejně jako předchozí pokus, i tento skončil neúspěšně. Zaslechla jsem další z Brianových výkřiků, které vycházely z mého pokoje, a to mě uvrhlo do dalšího šoku.

Zdalo se, jako bych najednou měla v hlavě úplně prázdno. Zapomněla jsem na skutečnost, že hořím, i na kbelík, kterým jsem chtěla uhasit Briana. Dokázala jsem myslet jen na to, že můj přítel je v plamenech. Musela jsem něco udělat, nějak ho zachránit.

Zastavila jsem se na prahu mého pokoje a sledovala, jak se z Briana, z kapitána hokejového mužstva, stává hromádka popela.

I když jsem nedokázala racionálně přemýšlet, jedno mi bylo jasné. Brianovi už nepomůžu a právě v tu chvíli mě zachvátila panika.

Rychle jsem se otočila a rozběhla se ke dveřím. Cestou jsem strhla bundu z věšáku takovou silou, až jsem urvala poutko.

Vyběhla jsem z našeho domu ven a okamžitě se do mě dala zima. Neuvědomila jsem si, že na sobě nemám nic kromě kalhot a podprsenky.

Venku už byla tma a až na jednu blikající pouliční lampu tu nebylo žádné osvětlení.

Rozběhla jsem se do jedné z postranních uliček, aniž bych vnímala, kterým směrem se vydávám. Ani mě nenapadlo zapamatovat si cestu, kterou běžím, vždyť okolí našeho domu znám víc než dobře.

Zastavila jsem se až u chladné stěny, která mi zabránila v bezhlavém útěku. Ocitla jsem se ve slepé uličce.

Zády jsem se opřela o zeď a pomalu po ní sjela do sedu. Cítila jsem, jak mi mráz proniká do každého kousku těla, ale bylo mi to jedno. Dokázala jsem myslet pouze na jedinou věc, a to na Brianovu smrt. Stále před očima vidím škvařící se maso a jeho vyděšený pohled. Sice nechápu, proč a jak se to stalo, ale určitě za to můžu já. Je to moje vina, že Brian zemřel.

Přitáhla jsem si nohy k tělu a rukama si schovala hlavu. Z ničeho nic jsem propukla v hysterický pláč.

Je to moje vina. To já ho zabila. Je ze mě vrah, monstrum. Co teď budu dělat? Brian je mrtvý. Jak tohle vysvětlím lidem? Ne, tohle musí být jen hloupý sen, noční můra. Tohle prostě nemůže být pravda.

„Briane,“ zašeptala jsem mezi vzlyky. Sebrala jsem všechny zbylé síly k tomu, abych se štípla. Nic, pořád jsem byla v tom ošklivém snu, ze kterého jsem se tak zoufale snažila probudit.

Opět jsem upadla do své letargie a neprobraly mě z ní ani bližící se tiché kroky, které jsem zaslechla. Dokonce jsem se ani nemohla přinutit ke zvednutí hlavy, abych se podívala, kdo je tím příchozím.

„Esie,“ ozvalo se vedle mě a někdo mi sebral bundu z ruky a obalil ji kolem mého zmrzlého těla. Stále jsem byla natolik v šoku, že jediné, co jsem dokázala vnímat, byl mráz zakusující se do mého těla. Stále jsem byla v takové apatii, že mi bylo jedno, co se mnou ten příchozí udělá, ať si mě klidně zabije, stejně bych si nic jiného nezasloužila.

„Není tu bezpečno, ale neboj se, dostanu tě odsud,“ oznámil mi mužský hlas, který mě oslovil divnou zkráceninou mého jména. Náhle jsem ucítila, jak mě někdo zvedl z chladné země a uvěznil ve svém pevném objetí.

Ten muž, co mě držel, voněl mořem a vyzařovalo z něho bezpečí.

Pod houpavými pohyby, které způsobovala jeho chůze, se mi začala klížit víčka. Netrvalo to dlouho a já usnula v náruči cizího muže.

2. KAPITOLA

Pomalou jsem otevřela oči a zírala na rudý strop. Chvíli mi trvalo, než mi došlo, kde to vlastně jsem - ve svém pokoji, což muselo znamenat, že ležím ve své posteli, kde Brian...

Nedokončila jsem myšlenku a už jsem stála na nohou. Představovala jsem si, jak ležím v Brianově popelu, ale má postel byla čistá. Hledala jsem jakoukoliv známku toho, že tu zemřel člověk, ale nic jsem nenašla.

Sesunula jsem se na podlahu a začala si v hlavě promítat, co se podle mě včera stalo, když mi najednou začal zvonit mobil a já s křikem vyskočila. Nevím, co jsem čekala, že se bude dít, ale když jsem zjistila, že je to jen budík, výrazně se mi ulevilo. Rozklepaně jsem ho vypnula a všimla jsem si, že mám nepřečtenou sms, která byla od Briana.

Celým mým tělem projel šok. Odhodila jsem mobil na postel a hned vzápětí se rozbřečela. Vůbec nic jsem nechápala, vždyť ten včerejší večer vypadal tak skutečně... Nebo že by to byl opravdu jen sen? Vždyť nic jiného jsem si nepřála, tak proč pořád brečím?

Musím získat odpovědi. Rychle jsem se oblékla a snažila se uklidnit, aby mě opět nepřepadla vlna hysterie.

Jakmile jsem byla ustrojená, vydala jsem se ke škole. Dokonce se mi i objevil úsměv na rtech, když mě napadlo, že je Brian stále mezi živými. Už jsem se nemohla dočkat, až mu povím, jak šílený sen se mi zdál.

Naše škola je třípatrová budova v rekonstruovaném stavu. Od té doby, co jí dali nový nátěr, žlutobílé proužky, působí mnohem veseleji, ale že by do ní studenti chodili radši, to ne.

Ke škole jsem dorazila mezi prvními. Po rychlém rozhlédnutí po parkovišti jsem zjistila, že všude kolem jsou jen studenti z nižších ročníků, ale to mi nezabránilo zeptat se na Briana prvního člověka, kterého jsem potkala.

Briana a mě znal na téhle škole každý. Vždyť on je nejlepší hokejista, kapitán našeho školního týmu a já, já jsem jedna z nejpoblázněnějších, bohatých děvek. Dokonce i šprti mě mají rádi, protože se občas chovám jako oni. Ano, nemám potřebu přetvařovat se a skrývat svoji chytrost.

„Hele, prosím tě.“ Přešla jsem k nějakému klukovi. Myslím si, že byl z druháku. Měl na ježka ostříhané hnědé vlasy a jakmile se na mě otočil, všimla jsem si jeho světle modrých očí. Styl, kterým se oblékal, se mi vůbec nelíbil. Vytahané a roztrhané rifle se už prostě nenosí. A bílé triko dosahující až ke kolenům mu taky moc bodů nepřidalo.

„Ehm, já, ehm,“ odkašlal si. „Tenesie?“ dostal nakonec ze sebe a tázavě si mě prohlédl.

„Nevíš náhodou něco o Brianovi?“ zeptala jsem se, aniž bych si rozmyslela, jak blbě a hlavně divně má otázka zní. Alespoň tak jsem si vysvětlila ten divný pohled, který mi ten kluk věnoval.

„Cože? Ty to nevíš? On ti to neřekl?“ Začal ze sebe chrlit.

„Nechala jsem doma mobil,“ vzpomněla jsem si najednou.
„Nejspíš mi psal.“

„Už nechodí na tuhle školu. Zbytek dostuduje v Kanadě,“ oznámil mi po chvíli. „Dostal stipendium díky hokeji.“ Nemohla jsem uvěřit tomu, co slyším. Určitě by se se mnou rozloučil dřív, než by odjel. Ten kluk asi věděl, na co myslím, protože dodal: „Bylo to prý celkem narychlo. Pokud by okamžitě neodletěl, přestali by o něj mít zájem. Potřebovali někoho hned,“ usmál se a hned dodal: „A věř mi, seznam na tohle stipendium byl vážně dlouhý. Náhradu za Briana by měli ani ne do půl hodiny.“

„Mhm, dík,“ řekla jsem a vydala se do své třídy. Nejradši bych se otočila a šla domů přečíst si, co mi Brian napsal, ale prošla kolem mě naše třídní a moji rodiče nestrpí záškoláctví.

Než jsem stihla udělat tři kroky, modrooký kluk na mě zavolal: „Počkej!“ Zastavila jsem se a otočila se.

„Vím, že je to brzy,“ začal, „ale když jsi teď volná, nechtěla bys po škole zajít na kafe?“

Nevěřicně jsem se na něho podívala, jestli tu otázku opravdu myslí vážně, ale než jsem stihla cokoliv odseknout, praštila mě do nosu vůně moře.

„Nebo na čaj,“ zkusil ještě ten kluk, ale už jsem mu nevěnovala pozornost.

Otočila jsem hlavu doleva a všimla si černovlasého muže, blížícího se k nám. Imponoval mi jeho šibalský úsměv. Krátké

vlasly mu lehce padaly na čelo a občas mírně zakrývaly hnědé, veselé oči.

Když procházel kolem mě, rychle na mě mrkl a jeho úsměv se ještě víc rozšířil. Omámená jeho vůní a tím čokoládovým pohledem, jsem nebyla schopná sebemenšího pohybu. Jen jsem na něho trapně civěla.

Jakmile mi zmizel z dohledu, mysl se mi pročistila.

Úplně jsem zapoměla na toho druháka, protože se mi vybavil včerejší sen.

„Ne,“ zašeptala jsem tak tiše, že mě nikdo jiný nemohl slyšet. „To není možné, to prostě není.“ Včera to byl jen sen, nemohla jsem cítit jeho. Byla to jen noční můra.

Ani jsem si nevšimla, že jsem během mého přemýšlení došla až do třídy. Zmateně jsem se rozhlédla kolem a zjistila, že tu jsem první. Došourala jsem se do poslední lavice a smutně pohlédla na prázdnou židličku vedle sebe. Poslední rok patřila Brianovi.

Nemohla jsem pochopit, že by tak rychle odjel, přeci ho muselo zdržet zařizování, přece nemohl jen tak zmizet ze dne na den. Prostě tahle celá Brianova věc nedávala smysl. Zkoušela jsem vymýšlet různé trhliny v jeho odjezdu, protože jsem si nechtěla přiznat, že by mě opustil bez rozloučení.

Z myšlenek mě vytrhl zvonek oznamující začátek hodiny. Podívala jsem se, kolik je hodin, protože mi přišlo, že jsem tam nemohla sedět tak dlouho, aby už zvonilo.

Zvedla jsem oči ke katedře, ale ve výhledu mi vadily černé, mírně rozčuchané vlasly. Pohledem jsem sjela trochu níž a zasekla

se v čokoládově hnědých očích. Chvíli jsme na sebe jen tak zírali, dokud jsem opět nenašla pevnou půdu pod nohama: „Nějakej problém?“ vyštěkla jsem podrážděně. Ten kluk se jen pousmál, jinak moji poznámku naprosto ignoroval. Nechápala jsem, co tu dělá, copak nestačí, že se mi o něm zdálo?

„Takže ty jsi ta Tenesie, jo?“ zeptal se naprosto klidným, hlubokým hlasem a aniž by čekal na moji odpověď, dodal: „Dost divný jméno.“ A zatvářil se trochu znechuceně. Cítila jsem, jak uvnitř mě vře vztek.

„Jo? A co tvoje ctěné jméno?“ řekla jsem trochu hlasitěji, než jsem měla v úmyslu. Na jeho tváři se objevil šibalský úsměv.

„Pane Corbesi, mohl byste přijít ke mně?“ pronesl náš matikář, jakmile si položil věci na stůl. Vůbec jsem si nevšimla, že už je tady.

„Jistě,“ pronesl hnědooký kluk sedící přede mnou, aniž by odtrhl oči od těch mých. Nenuceně se na mě usmál a vydal se ke katedře. Otočil se čelem k nám a opět se na mě podíval.

„Třído, představuji vám Ethana Corbese, bude tu pár dní s námi, než se rozhodne, zda nepůjde radši na soukromou školu,“ představil ho učitel a já v té chvíli přestala poslouchat.

3. KAPITOLA

Jak jsem tak na Ethana hleděla, přišlo mi na něm něco divného. Značkové tmavé rifle a bílé triko se stříbrnými andělskými křídly, které mimochodem kontrastovalo s jeho tmavší kůží, mu dodávalo vzhled středoškoláka, ale ta jeho tvář... Vypadal mnohem dospěleji než ostatní kluci ze třídy. Možná to bylo lehkým strništěm, které mu pomalu rašilo na tvářích.

Sledovala jsem Ethana, dokud se neposadil zpět na své místo, potom jsem se snažila věnovat veškerou pozornost jen našemu matikáři. Byl to už starší pán s šedivými vlasy a velkým pupkem, ale stejně to byl můj nejoblíbenější učitel na škole. Jen by si občas mohl vzít něco jiného než pruhovanou modrou košili.

„Hm, ty se tak roztomile soustředíš,“ vyrušil mě Ethan. „Kdyby ses viděla, to nakrčený obočí je děsně sexy.“ Tiše se zasmál. Opravdu mě začalo štvtát, jak mě provokuje. Určitě to je nějaký bohatý, rozmazlený machýrek. Zvedla jsem k němu podrážděný pohled, ale nijak jeho poznámku nekomentovala. Doufala jsem, že mé oči mluví za vše.

„Pane Corbesi, mohl byste mi věnovat pozornost? Na seznamování s dívkami budete mít celou přestávku,“ ozval se učitel a hodil po něm křídou. Chtěla jsem se začít smát přímému

zásahu, ale Ethan se na poslední chvíli otočil a křídlo zachytil. Třídou se ozvalo obdivné zamručení a já jen protočila oči v sloup.

„Jistě, pane učiteli,“ usmál se. „A můžete mi říkat Ethane.“ Tentokrát se třída rozesmála a čekala na učitelovu reakci. Nevěřila jsem vlastním uším, to bych si nedovolila, obzvláště ne k našemu matikáři, přišlo mi to neuvěřitelně drzý.

Učitel se jen usmál a kývl na souhlas: „Dobře tedy, Ethane, mohl byste věnovat plnou pozornost mé maličkosti?“

„Ano,“ odpověděl Ethan a zbytek hodiny se na mě už neotočil.

Přistihla jsem se, že jsem opět v myšlenkách zabloudila k Brianovi. Stále jsem se přesvědčovala o tom, že to byl pouhý sen, ale jeho spalující se obličej byl tak strašně živý, že už to nikdy nedostanu z hlavy.

Z myšlenek mě vyrušilo až zvonění. Začala jsem si sklízet věci z lavice, když jsem zaslechla učitelův hlas: „Tenesie, mohla byste na chvílku ke mně?“

Mlčky jsem vstala a poslušně se za ním vydala: „Ano, pane učiteli?“ zeptala jsem se ho a pohled zabodávala do třídní knihy. Myslela jsem si, že se mnou chce mluvit o tom, že jsem dnešní hodinu matematiky vůbec nevnímala, ale to, na co se zeptal, mě překvapilo.

„Je vám dobře? Jste nějaká bledá,“ poznamenal. Nemusela jsem ani dlouho přemýšlet, abych v tom spatřila výbornou možnost, jak se dostat domů k mobilu, proto jsem se zatvářila tak, jak to dělám vždycky, když se pokouším simulovat nějakou nemoc u našich.

„No, není mi zrovna nejlépe,“ pípla jsem tiše.

„Myslel jsem si to. Proto vás Ethan tak vyrušoval, určitě měl starost o vaše zdraví,“ uvažoval učitel nahlas. Musela jsem se hodně držet, aby mi neujelo pohrdavé odfrknutí. „Hned vám někoho seženu, aby šel s vámi,“ rozhodl učitel a okamžitě se rozhlédl po třídě.

„Ne, to nebude nutné. Nebydlím daleko,“ namítla jsem. Chtěla jsem být sama. Neměla jsem náladu na to, někoho cestou poslouchat. Učitel si mě přeměřil pohledem, ale nakonec souhlasil: „Dobře, ale budete dávat pozor, aby se vám něco nestalo... Nemám alespoň zavolat vašim rodičům?“

„Teď jsou pryč, domů se vrátí až odpoledne, takže to nejspíš nebude nutné,“ odpověděla jsem.

„Hm, nechce se mi vás pouštět samotnou... No, běžte, ale buďte opravdu opatrná.“

„Budu, nashle,“ rozloučila jsem se a vydala se k lavici pro své věci. Vzhlédla jsem a všimla si Ethanova obdivného kývnutí, ale něco na jeho úsměvu mi prozradilo, že všechno není tak, jak by chtěl.

„Dobrá práce,“ pronesl, když jsem kolem něho procházela. „Menší komplikace,“ řekl mnohem tišším hlasem. Měla jsem štěstí, že jsem ho vůbec zaslechla. Chtěla jsem se zeptat, co tím myslel, ale při pohledu na něj mi došlo, že jsem to slyšet neměla.

Stálo mě mnoho sil nechat to být, ale měla jsem jiné věci na práci, než řešit nějakýho rozmazlenýho kluka. Rychle jsem si dobalila zbytek učebnic, a aniž bych se s Ethanem rozloučila, vydala jsem se k odchodu.

Jen co jsem vyšla ze školy, zmocnil se mě divný pocit. Nemohla jsem přijít na to, jaký pocit to je, ale nebylo to nic dobrého.

Jak jsem nad tím přemýšlela, nevšimla jsem si blížícího se vrčení, až teprve bolestné zavytí mě vrátilo zpět do reality.

Zdálo se mi, jako by mě někdo sledoval, ale když jsem se ohlédla, ulice byla prázdná. Než jsem se stihla otočit zpět před sebe, do něčeho jsem vrazila. Ulicí se rozlehl můj výkřik.

Cítila jsem, jak mě něčí ruce chytily, díky čemuž jsem neupadla, ale i přesto jsem se snažila z toho sevření dostat.

„Můžeš přestat křičet?“ Zaslechla jsem povědomý hlas. Zmateně jsem pohlédla mému vězniteli do tváře a zjistila, že to je Ethan.

„Co tu, sakra, děláš?“ vykřikla jsem téměř okamžitě, a kdyby mě nedržel, určitě bych ho praštila pěstí do hrudi.

„Bez tebe byla ve škole nuda,“ odpověděl tónem, jako by to byla největší samozřejmost na světě. Nechápavě jsem na něho civěla: „To jsi jako za školou?“

„No, není to ode mě romantický?“ usmál se, ale když viděl můj pohled, asi si to rozmyslel a řekl pravdu: „Učitel mě za tebou poslal, abych se ujistil, že domů dorazíš v pořádku.“ Znělo to celkem logicky, tak proč jsem mu to nevěřila?

„Fajn,“ odsekla jsem a uvědomila si, že mě stále drží. „Koukej mě pustit,“ zavelela jsem. Ethan jen pokrčil rameny a uvolnil své sevření.

Stalo se to tak rychle, že jsem ani nestihla zareagovat. V jednu chvíli jsem cítila, jak padám, ale těsně nad zemí mě Ethan opět zachytil: „Opravdu tě mám pustit?“

Naštvaně jsem na něho hleděla: „Ne!“

„No jo, když mně se tě nechce držet,“ řekl provokativním hlasem. „Možná kdybys poprosila...“

„Cože? Ani omylem.“ Můj vztek rostl, což bylo znát i na mém hlase.

Ethan se naklonil o trochu dopředu, čímž mě přiblížil k zemi: „Jsi si tím jistá? Pod tebou je kaluž,“ oznámil mi vesele.

„To neuděláš,“ zasyčela jsem.

„Opravdu mě znáš tak dobře, aby sis tím mohla být stoprocentně jistá?“ provokoval mě. Začala jsem pochybovat o svém přesvědčení. Opravdu by byl schopen pustit mě do kaluže?

„Teda, jsem úžasnej,“ usmál se. „V obličejí jsi úplně rudá, vyléčil jsem tě.“ Nevím, kde se ve mně vzala všechna ta agresivita, ale měla jsem sto chutí praštit ho židlí po hlavě.

Chtěla jsem mu něco odseknout, ale pohled do jeho čokoládových očí mě naprosto umlčel.